

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

РЕШЕНИЕ

ЗА ОСЪЖДАНЕ НА ГЕНОЦИДА НАД БЪЛГАРИТЕ В ОСМАНСКАТА ИМПЕРИЯ /1396-1913/

Народното събрание на Република България приема за безспорна историческа истина, че през петте века османо-турско владичество върху българските земи (XIV-XIX век) над българския народ е извършен геноцид, който включва следните исторически престъпления:

1) Смяна на религията /ценностната система/, респективно смяна на етническата принадлежност на изключително голям брой българи; изтощаване генофонда на българите, чрез т. н. кръвен данък; физическото унищожение /масови убийства/ на голям брой българи.

2) Преструктуриране общността на българите в нисша класа на империята, с ограничени права и непомерни задължения /според нацисткия израз *Untermenschen*/; унищожаване средновековната култура на България и отмяна на европейския Ренесанс за българите.

Изстреблението и насилствената промяна на етнокултурната идентичност на българи в Османската империя напълно се вписват в *международните актове на ООН, като военни престъпления и престъпления срещу човечеството*. За тези престъпления няма давност.

Още в началото на прехода от комунизъм към капитализъм в България се появи тезата за османското присъствие. Тя налагаше идеята за равнопоставеност между турци и българи в теократичната империя на Османите, с което лишаваше от особени основания Българското Възраждане и възстановяването на българската държава. Днес българите са изправени пред настъплението на неоосманизма, който представлява изключително агресивна теза за възстановяване на Османската империя. **Значителна част от елита на турското общество, не по-малки части от различни социални слоеве изповядват искрено тази теза.** Тя безспорно предвижда превръщането на страните от Европейския Югоизток, в един или

друг смисъл, в турски провинции. Тезата на неоосманизма поставя под подозрение и амбициите да бъде приета Турция в Европейския съюз.

Народното събрание на Република България оценява политиката на Османската империя като геноцид спрямо българите и на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 75, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РЕШИ:

Обявява 17 май (денят на клането в Батак) за ден на поклонение на жертвите на геноцида над българите в Османската империя и възлага на българското правителство да издигне мемориален комплекс на подходящо място в столицата.

Изброените исторически престъпления не могат да бъдат омаловажавани и отричани в държавни обществени документи, в говорено и писано слово от държавни и частни медии, в учебници и учебни помагала.

София, 20.02.2014 г.

ВНОСИТЕЛИ:

Борис Стерев
Десислав Чоколов
Светослав Семенов
Табела Стоичков
Илиан Тодоров
Венцислав Мисирков
КАПИША БАЛАБАШИОВА
Детиня Гармиев
Любовмир Владин
Мисир Димитров
Кирил Колев
Ради Стоилов
Маргарита Тасева
Мисирова Александър
Маргарита Александър

Диамтер Дуалов

Николай Александров

Анриетт Васильев

Яким Момил

Петр Петров

МОТИВИ

Положението на българския народ е документирано, не само от исторически факти, но и чрез произведения на българската култура и изкуство. Началото на духовния живот на модерното българско общество е базирано почти изцяло върху идеите на Възраждането, Освобождението на българите и възстановяването на нашата държава. Чрез отрицанието и забравата на най-големия удар, нанасян някога върху българската общност, всъщност изчезва мотивът за нейното бъдеще.

Информацията за извършените престъпления се дава и от самите извършители. Официални и лични османски документи от периода на завоюването на Балканския полуостров, свидетелстват за поголовни кланета в превзетите градове и крепости, след което, останалите живи се продават в робство или насилствено са преселени в Мала Азия, и загубват своята етнокултурна идентичност. Анализът на турските данъчни регистри показва, че през XV в. от българските земи изчезват 2600 населени места, селското население намалява с 560 000 души, а градското - с 90 000 души. Сборът от 680 000 души представлява 43.5% от цялата българска общност, населявала Югоизточна Европа към края на XIV век. Напълно е унищожена цялата елитарна класа и елитарната култура на българите, което нанася непоправим удар на тяхната идентичност и легитимност в Европа.

Последвалите векове на турското робство продължават да нанасят изключителни поражения върху биологичната и етнокултурна структура на българите. През цялото турско робство се провеждат принудителни, с икономическа или физическа заплаха, потурчвания на българи, индивидуални и масови, при което мнозина други загубват живота си. От 1395 до 1705 г. те са облагани с данъкът „девшурме“, според който на всеки 3, 5 или 7 години се отнема едно на всеки пет момчета от християнските семейства в империята. По този начин поколения български деца са вкарвани в турската административна и военна система, където са били потурчвани и по този начин, завинаги загубени за българския етнос. Според султанските заповеди били вземани „най-умните“, „най-красивите“ и „най-добрите“, което значи, че империята изсмуква от българския етнос най-качествената част от генофонда.

Загубите на българското общество нарастват, поради масираните изселвания в земи, които не са под турска власт. Някои от изселванията са провокирани от постоянните войни на Турция срещу Австрия и Русия, както и от сръбското и гръцкото въстания за независимост през XIX век. Там, където изселените българи не били компактна маса, се разтворили в чуждата етническа среда и така оставали напълно загубени за българската нация. Този процес е продължение на унищожаването на българската общност в Османската империя.

Нови жертви дават българите при бунтовете и въстанията срещу турския гнет. Особено жестоко е потушено Априлското въстание през 1876 г., когато поголовното

избиване на цивилното българско население на Батак (17 май) потриса, не само всички българи, но предизвиква и възмушението на цялата световна общественост.

Дори създаването на свободната българска държава не прекратява геноцида над българите от Османската империя. През Илинденско-Преображенското въстание от 1903 г. и след него, през Балканските войни от 1912-1913 г. от редовната турска армия и въоръженото мюсюлманско опълчение (башибозук) са избити над 150 000 и повече от 500 000 българи са прогонени от земите им в Македония, Мала Азия, Източна и Западна Тракия. Движимото и недвижимо имущество на насилствено изселените българи е унищожено или присвоено от турската власт. Една кратка хроника на злодеянието само за 1913 г изглежда така:

- 2 юли - в село Булгаркьой са избити 1100 жени и деца и 350 мъже;
- 8 юли - в село Енидже е избито цялото население;
- 9 юли - в Одрин са избити 521 българи, преди това бити с железни прътове и сечени с ножове;
- 10 юли - всички пленени жители (неизвестен брой) на село Мустафа паша (днес Свиленград) са избити в кланицата за животни. Учителят дядо Вългаров е обезглавен заедно с майката на свещеника Слав; други са били скалпирани и след това обезглавени;
- 11 юли - в село Османли са обезчестени всички жени;
- 13 септември - в село Деведере 80 души мъже, жени и деца са мъчени, изнасилвани и убивани в продължение на 3-4 дни;
- 23 септември - в село Арноуткьой са избити 75 души като повечето жени са съсечени, а 13 от децата са били на възраст между 1 и 9 години;

През периода са засвидетелствани и още садистични убийства:

- в село Гьокчебунар 40 души са изгорени живи в читалището, 400 жени и деца са изнасилвани 4-5 дена от редовна войска и башибозук;
- в село Черничево са избити 90 души от 1 до 80-годишна възраст;
- в село Покрован 20 души са избити с щикове, 45 са разстреляни, жените и децата са мъчени в 3 големи къщи. Трупове са запалени в църквата;
- в село Хухла са убити 42 души, църквата е взривена с бомби, селото е изгорено;
- в село Горно Ибриюрен редовна войска убива 52 души, изгаря живи няколко старици и опожарява селото;
- в Дедеагачко и Гюмюрджинско, където живеели 18 000 български християни и 5 000 българи мохамедани, са извършени страшни кланета и спрямо двете общности от редовната войска, преоблечена като башибозук.

- бежанска колона от 12 000 души е изтребена на място, като преди това, според свидетелства на очевидци, са водени очите на живи хора, хвърляни са полуживи хора в кладенци и пр.

- при преминаването на река Арда са застреляни и издавени около 2000 майки с деца;

- в Армаганската долина са избити около 800 души, главно жени и деца.

В Западна Тракия са избити още няколко хиляди българи, главно жени, деца и старци. Опожарени са 22 български села.

Престъпленията спрямо българите са осъдени от европейски, американски и руски политици, общественици, интелектуалци и обществени организации, което е надлежно документирано.

Предлаганият проект за решение на Народното събрание да бъде признат геноцидът над българите в Османската империя /1396-1913/ представлява опит да бъде спряно разрушаването на българската идентичност, като част от идентичността на народите от Югоизточна Европа. Не може да се отрича изключително тежката историческа съдба на българите, тъй като следствията от нея продължават да затормозяват модерното развитие на българското общество.

Цивилизованият свят е признал холокоста на евреите в германския райх, по-голяма част от модерните държави са признали геноцида над арменците в Османската империя, но никой, дори самата българска държава, не е признала чрез своите институции геноцида над българите в Османската империя. Смятаме, че тази несправедливост трябва да бъде премахната.

София, 20.02.2014 г.

ВНОСИТЕЛИ:

Борис Антепов

Александър Чужков

Стефан Стефанов
Навел Стоянов

Илиан Тодоров

Венцислав Лазаров

Далица БАЛБАКОВА

Александра Георгиева

Любомир ВАНДИРОВ

Венцислав Стефанов

Кирил Колев

Радн Стоянов

Маргарита Тацеев

Ирина Александровна

Мargarita Тацеев

Ирина Александровна

Ирина Александровна

Ирина Александровна

Ирина Александровна

Ирина Александровна

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-Н МИХАИЛ МИКОВ

16¹⁰
Мик

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 78, ал. 1 от ПОДНС внасяме проект за решение за Осъждане на геноцида над българите в Османската империя /1396-1913/ с мотиви към него.

Молим проектът за решение да бъде предоставен за разглеждане и приемане съгласно установения ред.

София, 20.02.2014 г.

ВНОСИТЕЛИ:

Борис Стерев
Десислав Чужков
Стефан Стефанов
Петра Цонков
Иван Тодоров
Венцислав Ломов
КАЛИША БЛАГОВА
Детина Радевска
Любовмир Вълчанов

Улан Диндорв

Курян Ковал

Рагун Соголов

Маргарита Темишев

Миркина Александрова

Маргарита Семеновна

Димитрий Димов

Николай Александров

Асрихан Асенов

Рисч Ковч

Петр Петров

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРО НАРОДНО
СЪБРАНИЕ

РАЗПОРЕЖДАНЕ

НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

N 450 - 01 - 66 / 24.02. 2014 г.

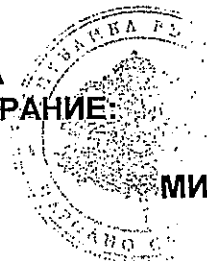
На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 и чл. 84, ал. 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РАЗПОРЕЖДАМ:

Разпределям проект за решение за осъждане на геноцида над българите в Османската империя /1396-1913/, № 454-02-27, внесен от ВОЛЕН НИКОЛОВ СИДЕРОВ и група народни представители на 20.02.2014 г., на следните постоянни комисии:

- КОМИСИЯ ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА И ЖАЛБИТЕ НА ГРАЖДАНИТЕ

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

МИХАИЛ МИКОВ